

Publicerad 2005-08-13 19:42 av Pezina

Parantesflickan

Runt omkring henne är det så tyst.

Hon kan bara höra sina egna andetag och sitt eget hjärta dunka.

Hennes pappa ska inte komma hem förrän tidigast klockan tre på natten, även om han har sagt elva. Han har firmafest och han säger alltid att han ska komma hem klockan elva. Gör han det? Nej.

Hennes pappa har frågat om att, ifall han skulle komma hem lite senare än han har sagt... var det då okej för henne om hon kunde ta spårvagnen till mamma istället?

(Vad pappa inte vet är att mamma är bortrest. Och att det förresten inte går några spårvagnar till hennes hus klockan elva på natten. Det går över huvud taget bara bussar till den delen av stan. Noll koll, pappa!)

”Visst. Säkert”, hade hon svarat.

Han hade gett henne ett strålade leende. ”Men är du verkligen säker?”

(Säker? Fan heller. Hon är osäker. Så jävla osäker.)

Det är klart att hon var säker. (Fan dig, Christy.)

Han strålade ännu mer. ”Tack, gumman min!”

(Fan dig, pappa.)

”Ingen orsak...”

(Ser du inte osäkerheten? Osäkerheten som bubblar under ytan?)

Hennes mamma ska säkert komma hem ännu senare. Om hon kommer hem ikväll. Hon har haft något modelljobb i Köpenhamn, och det är meningen att hon ska komma hem runt klockan fem, tidigt på morgonen, imorgon.

Det är om ett halvt dygn. Om hon överhuvudtaget kommer hem då.

Säkert har hon bestämt sig för att ta ett senare flyg och går till någon nattklubb istället. Säkert träffar hon någon man som hon börjar strula med på den där klubben, någon som är ung och ser ut som en drömprins. Någon som inte liknar pappa. Inte ett dugg.

Christy inbillar sig ingenting. Hon vet att det är så. Och hon tycker inte ett dugg synd om pappa. Han är lika medveten om det som hon är, men han väljer att inte låtsas om det. Och går på en massa firmafester istället. Och dricker för mycket sprit. Och kommer hem full. Och ”är ledsen” och kommer nästa morgon in på hennes rum, bakis. Och säger att ”det ska aldrig hända igen” och ”det var ett enda misstag, Christine.” Ett enda misstag som upprepas varje vecka.

Det första hon gör när hon kommer hem är att leta i pappas fickor och klädlådor och ”hemliga” ställen där han förvarar cigaretter och alkohol. Hon tömmer cigarettpaketet i vasken och innehållet i vinflaskorna och ölburkarna häller hon över cigaretterna.

Ha.

Det andra hon gör är att kolla i mammas fickor och klädlådor och väskor och ”hemliga” ställen där hon förvarar bilder och telefonnummer till olika killar. Först betraktar hon alla foton. Vissa är faktiskt snygga, andra är inte fullt så snygga. Festdrickandet på alla klubbar kanske försämrar mammas omdöme. Ibland busringer hon till och med till speciella, utvalda killar vars foton mamma extra ofta sitter och tittar på när pappa inte är hemma.

Först hör hon signalerna. Ibland svarar någon, ibland inte. Vissa gånger lyssnar hon så länge att

telefonsvararen spelas upp. Men hon säger aldrig något.

Sedan river hon lapparna i små, små bitar och blandar dem tillsammans med cigaretterna och ölet och det röda vinet i vasken.

Haha.

Det hjälper en liten stund. Men inte i längden. Aldrig i längden.

För pappa kan köpa ny alkohol att dränka sig i. Mamma kan skaffa nya killar att strula med. Och båda vägrar att låtsas om som om de vet vad den andra håller på med.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Pezina med Poeter.se id #1639 innehar upphovsrätten